

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

π. Αλεξάνδρου Σμέμαν

Σαράντα μέρες μετά τὰ Χριστούγεννα, οι ένορίες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας γιορτάζουν τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Ὅμως ἐπειδὴ συνήθως ἡ γιορτὴ πέφτει σὲ ἐργάσιμη μέρα, ἔχει σχεδὸν μισοξεχαστεῖ· παρ' ὅλα αὐτὰ ἔρχεται ὅταν ἡ Ἐκκλησία ὀλοκληρώνει "τὸ χρόνο τῶν Χριστουγέννων", ἀποκαλύπτοντας καὶ συγκεφαλαιώνοντας τὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων σ' ἓνα ρεῦμα καθαρῆς καὶ βαθιᾶς χαρᾶς. Ἡ ἑορτὴ ἀναφέρεται σ' ἓνα γεγονὸς ποῦ καταγράφεται στὸ εὐαγγέλιο τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ.

Σαράντα μέρες μετά τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴ Βηθλεέμ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, ἀκολουθώντας τὴ θρησκευτικὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς, "ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παράστησαι τῷ Κυρίῳ, καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου..." (Λουκ. 2, 22-23). Τὸ εὐαγγέλιο συνεχίζει:

«Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ’ αὐτόν· καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ. καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεών καὶ εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί». (Λουκ. 2. 26-35).

Πόσο ἐκπληκτικὴ καὶ ὁμορφὴ εἶναι ἡ εἰκόνα, ὁ πρεσβύτερος νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ τὸ βρέφος, καὶ πόσο παράξενα τὰ λόγια του: "ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου...".

Συλλογιζόμενοι αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχίζουμε νὰ ἐκτιμοῦμε τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ τὴ σχέση πού ἔχει μὲ μᾶς, μὲ μένα, μὲ τὴν πίστη μας. Ὑπάρχει στὸν κόσμον κάτι πιὸ χαρούμενο ἀπὸ μιὰ συνάντηση, μιὰ "ὑπαπαντὴ" μὲ κάποιον πού ἀγαπᾷς; Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸ νὰ ζεῖς σημαίνει νὰ περιμένεις, νὰ ἀποβλέπεις σὲ μιὰ συνάντηση. Δὲν εἶναι ἄραγε ἡ ὑπερβατικὴ καὶ ὁμορφὴ προσδοκία τοῦ Συμεών τὸ σύμβολό της; Δὲν εἶναι ἡ πολυχρονὴ ζωὴ τοῦ σύμβολο τῆς προσδοκίας, αὐτὸς ὁ "πρεσβύτερος" πού περνᾷ ὀλόκληρὴ τὴ ζωὴ του περιμένοντας τὸ φῶς πού φωτίζει τοὺς πάντες καὶ τὴ χαρὰ πού πληρῶνει τὰ πάντα; Πόσο δὲ ἀπροσδόκητο, πόσο ἄρρητα ὁμορφο εἶναι τὸ ὅτι τὸ

πολυαναμενόμενο φῶς καὶ ἡ χαρὰ ἔρχεται στὸν πρεσβύτεν Συμεῶν μὲ ἓνα παιδί!

Φαντασθεῖτε τὰ τρεμάμενα χέρια τοῦ γέροντα Συμεῶν καθὼς παίρνει στὴν ἀγκαλιὰ του τὸ σαραντῆμερο βρέφος τόσο τρυφερὰ καὶ προσεκτικὰ, ἀτενίζοντας τὸ μικρὸ πλάσμα, καὶ πλημμυρίζοντας ἀπὸ δοξολογία: "νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου". Ὁ Συμεῶν περίμενε. Περίμενε σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του, καὶ εἶναι βέβαιο πῶς στοχαζόταν, προσευχόταν καὶ βράθαινε καθὼς περίμενε ἔτσι, ὥστε στὸ τέλος ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του νὰ εἶναι μιὰ συνεχῆς "Παραμονή" τῆς χαρούμενης συνάντησης.

Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀναρωτηθοῦμε τί περιμένουμε; Τί ἐπιμένει ἡ καρδιά μας νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει συνεχῶς; Μεταμορφώνεται βαθμιαία ἡ ζωὴ μας σὲ μιὰ ἀναμονή, καθὼς περιμένουμε νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὰ οὐσιώδη; αὐτὰ εἶναι τὰ ἐρωτήματα πού θέτει ἡ Ὑπαπαντή. Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται ὡς ἀνυπέρβλητη ὀμορφιὰ μιᾶς ὠριμῆς ψυχῆς, πού ἔχει ἀπελευθερωθεῖ, βαθύνει καὶ καθαριστεῖ ἀπὸ καθετὶ τὸ μικρόψυχο, τὸ ἀνόητο καὶ τυχαῖο. Ἀκόμη καὶ τὰ γηρατειὰ καὶ ὁ θάνατος, ἡ γήινη μοῖρα πού ὅλοι μας μοιραζόμαστε, παρουσιάζονται ἐδῶ τόσο ἀπλά καὶ πειστικὰ ὡς ἀνάπτυξη καὶ ἄνοδος πρὸς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅταν μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, στὴν πληρότητα τῆς εὐχαριστίας, θὰ πῶ: "νῦν ἀπολύεις". Εἶδα τὸ φῶς πού διαπερνᾷ τὸν κόσμον. Εἶδα τὸ "Παιδίον", πού φέρνει στὸν κόσμον τόση θεϊκὴ ἀγάπη, καὶ πού παραδίνεται σὲ μένα. Τίποτε δὲν προκαλεῖ φόβο, τίποτε δὲν εἶναι ἄγνωστο, ὅλα τώρα εἶναι εἰρήνη, εὐχαριστία, ἀγάπη.

Αὐτὰ φέρνει ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Ἐορτάζει τὴ συνάντηση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν Ἀγάπη, τὴ συνάντηση μ' Αὐτὸν πού μοῦ ἔδωσε τὴ ζωὴ, καὶ πού μοῦ ἔδωσε τὸ κουράγιο νὰ τὴ μεταμορφώσω σὲ ἀναμονή.

Άπό τό βιβλίο:ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟ,

Έκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)